

Sjostakovitsj

Cellokonserter nr. 1 og 2, opp. 107 og 126

Truls Mørk (cello); Oslo Filharmoniske Orkester, dir. Vasily Petrenko

Ondine ODE 1218-2 (65 minutter)

1 2 3 4 5 **6**

En liten diamantformet etikett på baksiden av smykkeskrinet, forteller at dette er en live innspilling, men hvem skulle trodd det: Oslo-publikummet ved disse innspillingene, foretatt i januar og februar i fjor, synes å være taust og åndeløst lyttende – og det er det god grunn til: En strøm av underdrevet tragedie løper gjennom disse konsertene, og Mørk fanger den suverent, mens Petrenko og hans musikere på samme måte griper den bittersøte ironien i Sjostakovitsj' ofte papirtynne teksturer. Den følel-

messig stramme linen som begge verk beveger seg på, vitner om arrene som ble påført Sjostakovitsj' sjel av et helt liv i angst og hans stille, fast bestemte motstand, og den ville marsjen som bryter ut mot slutten av Konsert nr. 2 er en av de siste gangene den døende komponisten knyttet neven mot de kreftene som hadde forsøkt å knuse ham – og feilet. Men andre steder viser de smertelige melismene i solostemmen hvor nær de var ved å lykkes.

The Mission: Anon *La Serranita; Propiñan de melyor; Catedral de Burgos; Fanfarria; Hanacpachap cussicuinin; Romance le Lanzarote; Jota; Fantasia; Arañes Chacona «A la vida bona»;* **Hildalgo de Polanco** *Ay que me río de amor;* **Salinas** *Romance de Conde Claros;* **Sanz** *Canarios y Zarabanda;* **Milán** *Pavana y Galliarda; Arbeau* *Belle qui tiens ma vie;* **Cabezón** *Diferencias sobre el canto «La Dama la Demanda»;* **Willaert** *Vecchie Letrose;* **Caroso** *Il Canario;* **Zéspedes** *Guaracha «Ay que me abraso»*
Det Norske Blåseensemble, Nordic Voices, dir. Mark Bennett
Lawo LWC1061 (60 minutter)

1 2 3 4 5 **6**

Du kan ikke ønske deg mer av en innspilling enn at den gjør deg lykkelig, og denne har oppmuntret meg gang på gang, fordi den er av de CDene du setter

på om og om igjen når den er ferdigspilt. Kjernen i programmet er spansk musikk i Den nye verden, eller musikk fra Den nye verden inspirert av spanske musikere, fra slutten av det 16. til begynnelsen av det 18. århundre. Noen kjente verk er med, som det peruvianske *Hanacpachap cussicuinin*, Gaspar Sanz' *Canarios* (som du kanskje vil gjenkjenne i *Rodrigos Fantasia para un gentilhombre*) – og en god del mindre velkjent stoff. Spennet er stort, og strekker seg fra sørgemarsjer til ville danser, men det er fengslende å lytte til hele veien, ikke minst fordi bona dine ikke kan holde seg i ro. Gang på gang oppdaget jeg også at jeg sang med. Mye av virkningen skyldes de oppfinnsomme arrangementene til Stian Aareskjold: purister vil ikke sette pris på dem, men de rommer ofte den spontane energien i en jam session som omdannes til noe helt spesielt, du kan faktisk merke musikernes spille glede i studio. Unn deg den uforfalskede gleden det gir å lytte til denne CDen!

Utan Brest og Sprunge

Ensemble Orpheus
Euridice EUCD86 (66 minutter)

1 **2** 3 4 5 6

Baksiden av coveret forklarer innholdet: «Ensemblet Orpheus syng og speler folketonen til tekster av Elias Blix (1836–1902)». Men så enkelt er det ikke. Ingen av stemmene er spesielt gode: de synger enten ustemt eller begrenset til en slags *Sprechgesang*. Og de instrumentale bidragene fra diverse fløyter, kalimba, basstrombone, lur, bukkehorn og orgel, har ofte svært lite å gjøre med den folksangen de er ment å akkompagnere – det hele minner mest om en eller annen «happening» i 1970-åra. En gang i mellom peker et relativt tradisjonelt arrangement mot hva denne innspillingen kunne vært, men det meste av den er selvpoptatt nonsense og kjedet meg grenseløst.

Bach

Trionsonater nr. 1–6, BWV.525–30
Bjørn Boysen (orgel)

Euridice EUCD90 (76 minutter)

1 2 3 **4** 5 6

Det interessante med denne innspillingen, er instrumentet den ble foretatt på, Gloger-orgelet fra 1765 i Kongsberg kirke. I sine notater i CD-heftet, skriver Bjørn Boysen at han først var i tvil om orgelet, men: «Så svært overraskende måtte jeg innse at et bedre sted å spille inn sonatene ville jeg neppe finne.» Vel, hvis det ikke er instrumentet som unnlater helt å tilfredstille meg, må det være Boysens valg av registrering: Jeg liker det

når denne musikken farer av gårde, full av klarhet og spenst, men klangen her er ofte for ullen og andpusten – for fløyteaktig, om du vil. Jeg foretrekker å ta parti for Boysens tidligere reservasjoner: «her er det tilsammen 18 satser som gjerne skulle få en mer eller mindre individuell behandling». Selve spillet er svært godt bedømt, og innspillingen er utmerket: Hvis du liker dine Bach-trioer koselige, kan du komme til å like denne platen.